

Hvad ser du?

Det er helt underligt for mig atter at åbne for indmeldelser til *sommerstævnet på Nyborg Strand – underligt*, fordi jeg nu har gjort det hvert år siden 1951, og det bliver mindre og mindre selvfølgelig for mig for hvert år, der går – *underligt*, fordi nøden på jorden er ubeskrivelig, men Gud giver os stadig lov til at samles under så gode forhold på det dejlige hotel ved *Storrebælt i Nyborg – underligt*, fordi det er både med glæde og med bæven, jeg atter indbyder kendte og ukendte venner fra indland og udland, fra nær og fjern til at komme og tilbringe fem døgn sammen med os om *Ordet og bønnen, Fællesskabet og brødsbrydelsen*.

Hvad forventer vi af et sådant stævne? Jeg kan bedst svare med at anvende ordet *vækkelse*.

Eller *fornyelse*.

Eller *tilbagevenden til den første kærlighed*.

Eller *yderligere fremskridt*.

Hvis Herren kommer til orde, som han vil, da virker han altid, at disse ting sker.

Da bliver hvert stævne *det hidtil rigeste og mest velsignede* i åndelig henseende. Hvis ikke det var sådan, var der ingen grund til at holde et nyt stævne hvert år.

Men kødet og verdens ånd går ikke uden videre med til, at stævnet skal kendetegnes af *vækkelse, fornyelse* og andet af evig værdi; derfor må vi bede og søge Herren af hele vort hjerte. Vi kan som Guds børn aldrig tænke: »Nu ved vi, hvordan et stævne skal være for at blive godt og velsignet – nu har vi mange års erfaring – vi har alt under kontrol!« Nej, vi står hver gang ved noget helt nyt, som kun Herren kender, og kun han kan vise os. Vor afhængighed af ham er ikke blevet mindre med årene, men større.

Denne indbydelse til stævnet i juli på *Nyborg Strand* er samtidig en anmodning om megen forbøn for dagene derovre. Indbydelsen omfatter alle; det gør anmodningen om forbøn også.

*

Priserne er angivet på side 19. De er stort set som sidste år. Bemærk, at der som i de senere år fortsat er stærkt nedsatte priser for unge og yngre deltagere, der medbringer sovemadras og en madpakke til det første måltid tirsdag aften.

Stævnet begynder tirsdag d. 20. juli med aftensmad kl. 18. Det første møde er kl. 20. Det slutter søndag d. 25. juli kl. ca.

14.30. Sidste måltid er frokost (lunch) kl. 12.

Vor gamle broder *Ove Falg*, der da vil være 93 år, har lovet at give os Ordet under stævnet. Lad os omslutte ham med forbøn, at Gud fortsat vil holde ham oppe og give ham kræfter til bønnens og Ordets hellige tjeneste!

Muligvis kommer nogle franske brødre sammen med ham op til os.

Hvem der derudover vil forkynde evangeliet, har vi endnu ikke klarhed over. Ja, vi ved endnu ikke præcis, hvad der bliver *det samlende budskab* under stævnet. Jeg har en følelse af, at det bliver *troen, troens ord, troens bøn og troens gerning*. I marts indeholdt månedsbladet en del artikler om *vidundertroen* – lad dem da danne basis for dagene på Nyborg Strand!

Vi begynder hver dag med *fælles bøn* i mødesalen. Må disse korte stunder fyldes af Ånd og liv og fornyelse!

Vi vil formentlig også have nogle *fælles sangøvelser*, thi vor fællessang skulle også gerne forfriskes og fornyes en smule!

Og så lyder *Ordet* om formiddagen, sent om eftermiddagen og om aftenen!

Søndag slutter vi stævnet og begynder den nye uge med *opstandelses-Guds-tjeneste* i hans navn, der stod op den første dag i ugen ganske tidligt om morgenen. Dog, der er også et kort *afslutningsmøde* kl. 13, hvor vi sender hinanden hjem til hverdagene med alle deres opgaver, muligheder og beredte gerninger.

Vi ser frem til stævnet med glæde og forventning, men også med en vis skælven og bæven, thi det er, som sagt, noget helt nyt hver gang, og det nye har vi aldrig under kontrol som det gamle og sædvanlige.

Send indmeldelsen så snart du ved, du skal med. Skulle du imidlertid først kunne indmelde dig i sidste øjeblik, er det dog ikke for sent.

Velkommen hver og en i Jesu navn, ja af hjertet velkommen!

*

Sidste år kaldte vi det endnu *Kristent Fællesskabs* stævne på Nyborg Strand. I år nøjes vi med at kalde det *sommerstævnet* på Nyborg Strand. Det er en lille ændring, men den siger en del.

Jeg har tøvet længe med at foretage den og gør det ikke med let hjerte, men udviklingen har gjort det nødvendigt.

Det har været min overbevisning lige

fra min ungdom, at det arbejde, jeg havde indflydelse over, aldrig skulle organiseres, men forblive et åndeligt fællesskab i fuldkommen uafhængighed af al menneskelig støtte.

Det var vor Gud-givne forret og glæde aldrig at bede mennesker om penge og lære vore unge aldrig at gøre det. Det opkom ikke i vor tanke, at vi skulle bede staten om at være så venlig at give os fradragsret for gaver og testamentariske bidrag. Vi arbejdede i stor enkelhed, uindskrænket frihed og megen overbevisning.

Der kom mange udlændinge og sagde, at de gerne ville arbejde sammen med os, og de understregede, at de fulgte samme principper som vi – de stolede også på, at om blot de søgte Guds rige og hans retfærdighed først, ville alt det andet blive givet dem i tilgift – derfor bad de heller ikke mennesker om økonomisk støtte – og i min naivitet troede jeg, at de mente, hvad de sagde.

Det viste sig at være en alvorlig fejltagelse, og det blev skæbnesvangert, da vi indledede et samarbejde med Operation Mobilisering. Lederen af dette ungdomsarbejde forsikrede mig om, at de fulgte samme linie som vi – men ak, da det kom til stykket, var hans forsikring lidet værd, thi snart bekendtgjorde han, at det var en stor fejltagelse, at han ikke havde bedt mennesker om penge til arbejdet – ja, nu ville han gøre som alle andre – og siden da har det sandelig ikke manglet på opfordringer fra O.M.s side til at støtte arbejdet med gaver og løfter om gaver, o.s.v. Og derefter tog man drama, mimen og rock med og lærte de unge den slags uværdigheder.

Og O.M. havde fået et sådant fodfæste blandt mange af mine venner, at disse hellere ville fortsætte at samarbejde med dem og på deres betingelser end samarbejde med mig. Nu er *Kristent Fællesskab* blevet en frikirke som alle andre. Den hører hjemme blandt de registrerede kirker med alle de fordele, det giver i økonomisk henseende. Og unge er sendt ud til O.M.s arbejde med et fast månedligt tilskud.

Menighedsbladene, der nu udgives i *Kristent Fællesskab*, er et overmåde trist udslag af en åndløshed, som, hvis man vil erkende den, ville få lederne og alle andre til at græde over tilstanden og råbe til Gud: »Vi har stået dig imod – derfor står det så ringe til – forbarm dig over os!«

Det er smerteligt for mig! Jeg burde have grebet helt anderledes kraftigt ind,

da tendenserne begyndte at vise sig, og jeg burde aldrig have givet nogen udlænding større indflydelse iblandt os.

Men er det end trist og smerteligt, så er det på den anden side godt, at det kommer frem i lyset, hvad hjerterne vil. Og det er nu ganske klart. De fleste vil have det som alle andre – registrering – økonomiske fordele – verdslige metoder – lidt af hvert!

Andre vil være uden disse ting. De vil hellere være små, hjælpeløse, dåragtige, uden sikkerhed eller sikkerhedsnet, uden navn, ja uden vished for, om de nu kan samles i morgen – de vil hellere være en gåde for verden, uforklarlige og uforståelige, så man ryster på hovedet ad dem – og det vil de hellere være, fordi *den vej har han, der er VEJEN, selv vandret og vist dem.*

Hvis O.M. og alle de registrerede frikirker, herunder Kristent Fællesskab, kendte til, hvad der er sket i *Sovjet-Rusland* og *Kina*, hvor myndighederne bekæmpede vidnesbyrder om vor opstandne Frelser med al tænkelig og utænkelig grusomhed, og hvor Herrens små, dåragtige, magtesløse, ikke-registrerede venner sejrede gennem tab og smerte og martyrium, så at millioner af mennesker er blevet vundet for Guds rige, da ville det få dem til at sky al den klogskab, hvormed de søger at skaffe penge til arbejdet og staten til at godkende det, thi den er i Guds øjne *dårskab* og derfor en *eneste stor hindring for Helligåndens frie og kraftfulde virke. Og de ville skamme sig over deres drama, mimen, rock og anden uværdighed.*

Der er imidlertid endnu tid for jer til at omvende jer, men tiden rinder hastigt ud og er måske for adskilliges vedkommende allerede forpasset. I har været utro mod vort himmelske syn. Ansvarer hviler evighedstungt på enhver, der fortsætter i utroskaben.

*

Det ville derfor være usandt, om vi indbød til *Kristent Fællesskabs* stævne på Nyborg Strand, thi Kristent Fællesskab er nu veget så langt bort fra, hvad dets kald og opgave er, at den åndelige fader til arbejdet og fællesskabet ikke mere har nogen plads deri.

Det, vi søger under sommerstævnet, er ikke almindelig kristelig hygge og velvilighed, men *Ånds-åbenbaring over Guds hellige og evige ord.* Guds ords åbenbaring spreder lys.

Vi undgår ikke det, vort kød ikke synes om, når Gud kaster et stærkere lys ind hos os. Ingen kan møde Gud i oprejst stilling. Gud er fortsat den, der døder og gør levende, og han underholder os aldrig for

at fornøje os lidt.

Vækkelse er aldrig nogen ubetinget behagelig oplevelse. Men kun hvor Gud kommer til orde, oplever man, hvad Ånden forstår ved *kristent fællesskab*. Det er ikke et samvær af mennesker, der er gode venner, fordi de nu passer helt godt sammen, og fordi deres børn er jævnaldrende, eller fordi de har samme levestandard, eller fordi hustruerne godt kan lide at snakke sammen i telefonen – med andre ord ikke et fællesskab, som godt kan bestå uden sjælenød på knæ, uden helhjertet ofertjeneste, uden kamp og møje – nej, sandt kristent fællesskab er et *underværk*, thi det er helt anderledes end interessefællesskaber, sociale fællesskaber, ja endog anderledes end familiefællesskab. Det er det fællesskab, som kun Guds Ånd kan skabe, idet han ydmyger menneskene og oprejser dem til helt nye skabninger, der nu ikke kender hinanden efter kødet (fælles interesse, samme uddannelse, samme indtægt, samme smag, o.s.v.), men kender hinanden efter Ånden, så at de, der er mindst, får en uanet betydning og »tiltrækningskraft«, fordi Kristus vinder bedst skikkelse i dem.

Et sådant fællesskab er og forbliver kendetegnet ved mangelen på alt, hvad der er attraktivt for det kødelige menneske. Derfor kan det også kun opretholdes gennem en konstant fornyelse i den hellige Ånd. Det er et under. Så snart det ophører med at være det, er det ikke et åndeligt fællesskab længere.

Det er en stor, stor nåde, at Kristent Fællesskab ikke fik lov til bare at fortsætte ad den vej, man nu foretrak. Krisen var Guds nådestilbud. Thi i en krise får enhver mulighed for at vælge. Dermed kommer det frem, hvad hjerterne vil.

Guds ord beskriver den ene krise efter den anden. Gang på gang ser vi Guds folk i valget. Det profetiske ord skaber altid krise. Derfor er det uønsket i Guds folk, thi man vil »naturligvis« ikke have kriser. Det går jo helt godt! Man vil ikke rystes ud af det, man nu har vænnet sig til. Man vil ikke vælge.

Men nu er det kommet frem iblandt os, hvad hjerterne ville og vil. Det var Guds kærlige indgreb. Og personligt takker jeg ham af hele mit hjerte, at jeg selv blev rystet op af dvale, thi havde Gud ikke grebet så voldsomt ind, var jeg stille, men sikkert gledet videre med strømmen bort fra vort himmelske syn.

Nu har Herren givet os en ny begyndelse, som allerede er mærkbar i mange hjerter.

Må det også kunne mærkes på *Nyborg Strand*, hvor vi for første gang ikke mere samles som Kristent Fællesskabs stævne, men som *sommerstævnet på Nyborg*

Strand – i det ydre en lille, men i Ånden en afgørende forskel.

*

Inden stævnet er der her i landet truffet en bestemmelse af historisk betydning for vort folk og dets fremtid. Tirsdag d. 18. maj bliver det ved folkeafstemningen afgjort, om Danmark tilslutter sig Maastricht-aftalen med de forbehold, vi fik godkendt i Edinburg, eller om vi atter forkaster den.

Guds børn har lagt afgørelsen i Den Almægtiges hånd. Intet kan hindre ham i at fremskaffe et NEJ, hvis det er hans vilje.

Mange beder fortsat om, at et NEJ må være hans vilje. Det var hans vilje ved den første folkeafstemning d. 2. juni sidste år – hvorfor skulle det ikke atter være hans vilje?

Åndsindholdet i Maastricht-traktaten er ikke blevet ændret ved de danske forbehold. Man styrer imod en super-stat, hvilket altid ifølge det kødelige menneskes tankegang skal være garantien for, at nu går det godt. Jo større magt og magtkoncentration, des bedre går det!! Således har menneskene altid tænkt, men tankegangen er babelsk og antikristelig.

Danmarks redning ligger ikke i en sammenslutning med andre og stærkere stater.

Danmarks økonomi og velstand beror i sidste instans udelukkende på Guds velsignelse. *Israels* folk ville altid søge støtte og hjælp hos sine store naboer, *Ægypten* eller *Assyrien* eller *Babylon*, men det blev altid dets ulykke. Gud har i sit hellige ord kraftigt understreget, at det er ham, der giver sol og regn, men også ham, der holder regnen tilbage – det er ham, der snart op-højer et folk, snart ydmyger det – ham, ethvert folk er helt afhængig af.

Danmarks redning ligger et sikrere sted end hos *Italien* og *Spanien* og *Frankrig* og *Tyskland* og de andre lande.

Hvis det danske folks ledere ville søge Gud den Almægtige og ydmyge sig for ham, var hjælpen ganske nær.

Hvorfor vil de ikke det?

*

Der er mange, der bønfalder Danmarks Herre, Gud den Almægtige, om det atter må blive et NEJ tirsdag d. 18. maj, thi et NEJ vil ryste folkets ledere – og en rystelse giver Gud en mulighed for at få dem i tale.

Et NEJ vil bringe mange midlertidige vanskeligheder med sig for eksporterhvervene, men Gud får os bedst i tale, når problemerne hober sig op.

Et NEJ vil få mange stortalere til at tie stille, men det er netop, hvad de og hele folket behøver mest af alt.

Et NEJ vil også få mange kristne til at besinde sig.

Et NEJ vil få mange til ikke at støtte sig til de fremmede, men søge støtte andet sted!

*

Både i *februar* og *marts* skrev jeg om denne vigtige afgørelse, men jeg gjorde det ikke alt for tydeligt, hvad jeg selv mener.

Det er nemlig bedst, at enhver personligt søger Gud og beder om at forstå hans vilje. Giver Gud da en overbevisning om, at Han vil et NEJ, kan man bede helt an-

derledes ud fra en personlig overbevisning og lader sig ikke rokke.

*

I begyndelsen af februar blev der løbet storm imod *den danske krone*. Den holdt imidlertid sin værdi og blev ikke devalueret.

Nu siges det, at et NEJ vil svække kronens værdi.

Folkeafstemningsresultatet sidste år blev et NEJ, og det svækkede ikke kronens værdi. Hvorfor så udtale sig så sikkert om, at et gentaget NEJ vil gøre det?

Kronens værdi afhænger dybest set aldrig af andre lande end Danmark selv. Og kastes mange danskere ved et fornyet NEJ ud i visse vanskeligheder, kan det være, at

de og vi spænder musklerne noget mere og skaber nogle løsninger, som aldrig var blevet skabt, hvis det var gået, som de gerne ville.

Flaget er smukkeste i modvind – og mon ikke kronens værdi udhules i lette dage med lette løsninger, men bevares og fasttømmes i hårde dage, da der må kæmpes for at holde skuden på ret kurs?

*

Alt ser anderledes ud, når man lader GUD ude af betragtning. Men den, der ikke regner med Ham, regner altid forkert.

Vi vil ikke lade *Den Almægtige, Hærskarernes Herre*, ude af betragtning, men regne med Ham tirsdag d. 18. maj!

Han er HERREN.